

WISLAWA SZYMBORSKA

traducións de E...E Río

VIETNAM

Muller, como te chamas? -Non sei.
Cando naciches, de onde es? -Non sei.
Por qué escavaches este foxo? -Non sei.
Desde cando te agochas? -Non sei.
Por que me trabaches no dedo corazón? -Non sei.
Sabes que no che imos facer mal ningún? -Non sei.
Ti de que parte estás? -Non sei.
Estamos en guerra, tes que elixir. -Non sei.
Existe aínda a túa aldea? -Non sei.
Son estes os teus fillos? -Si

CEBOLA

A cebola é outra historia.
Non ten entrañas a cebola.
É cebola cebola até a medula,
até o colmo da cebolidade.
Ceboluda por fóra,
cebulosa no cerne,
podería espreitarse por dentro
sen horror, a cebola.

En nós estranxeiría e salvaxismo
apenas cubertos pola pel,
o inferno da medicina interna,
anatomía violenta,
e na cebola, cebola
e non sinuosos intestinos.
Reiteradamente espida
e ata o fondo así-cuspidiña.

Ser non contradictorio a cebola,
lograda criatura a cebola.
Nunha, simplemente outra,
a maior unha menor contén
e a seguinte á seguinte,
e así a terceira logo a cuarta.
Fuga centrípeta.
Eco concertado en coro.

O da cebola, así é que o entendo:
o ventre máis belo do mundo
envolve a si mesmo en aureolas
para a súa gloria en si.
En nós: graxas, nervos, veas,
secrecións onda segredos.

E foinos denegada
a idiotez do perfecto.

W. Szymborska. Tradución de tradución. Traduzo a galego a partir da tradución castelá
de Ana María Moix e Jerzy Sławomirsky.

TORTURAS

Non cambiou nada.
O corpo é doente.
Ten que comer, respirar e durmir
ten pel finiña e debaixo, sangue
ten boas reservas de dentes e máis de unllas
ósos crebadizos, articulacións flexibles.
Para as torturas todo se ten en conta.

Non cambiou nada.
O corpo estarrece como estarrecía
antes e despois da fundación de Roma
no século vinte antes e despois de Cristo.
As torturas son como eran, por mais que a terra minguese
e todo semelle pasar a un tiro de pedra.

Non cambiou nada.
É só que hai máis xente por metro cadrado
canda as vellas ofensas aparecen novas
reais, imputadas, temporais ou nulas
mais o berro do corpo que as recibe
foi, é e será sempre un berro de inocencia
se o medimos coas escalas e rexistros de toda a vida.

Non cambiou nada.
Se cadra os modais, as cerimoniais e as danzas
porén o aceno dos brazos protexendo unha cabeza
segue a ser o mesmo.
O corpo retórcese, forcexa para se ceibar
as pernas ceden, dóbranse os xeonllos
denígrase, ínchase, babea e sangra.

Non cambiou nada.
Agás o curso dos ríos,
a liña dos bosques, costas, desertos e glaciares.
Polo medio destas paraxes vaga a alma,
esvaece, volve, achégase e afasta
estraña de si mesma, fuxidía,
quer segura, quer insegura de existir,
mentres que o corpo é e é e é
e non ten onde meterse.

ENCONTRO INESPERADO

Somos tan cortesés o un co outro outro.
Dicimos: canto tempo, que ben verte outra vez.

Os nosos tigres beben leite.
Os nosos falcóns prefiren ir a pe.
Os nosos tiburóns afogan no océano.
Os nosos lobos bocexan ante a gaiola baleira.

Tanta víbora nosa ficou sen lóstregos
os monos sen inspiración, os pavos reais sen plumas.
Hai xa tempo que os morcegos liscaron dos nosos cabelos.

Calamos coa frase a medio acabar
sen sorriso que o amañe.
Os nosos humanos
non saben qué dicirse.

ADOLESCENTE

Eu, adolescente?

Se de súpeto, aquí, agora, chantase ante min,
tería que saudala como a unha persoa próxima,
malia ser ela para min estraña e afastada?

Botar unha bágoa, bicala na fronte
polo simple feito
de termos a mesma data de nacemento?

Haivos tantas diferenzas entre nós
que probablemente só os ósos son os mesmos,
a bóveda do cranio, as concas dos ollos.

Porque xa os seus ollos son como un pouco máis grandes,
as súas pestanas máis longas, a súa estatura maior
e todo o corpo recuberto dunha pel
cinguida e tersa, sen defectos.

Únennos, abofé, familiares e coñecidos
pero case todos están vivos no seu mundo,
e no meu practicamente ninguén
dese círculo común.

Somos tan diferentes,
pensamos e dicimos cousas tan distintas.

Ela sabe pouco,
pero cunha obstinación digna de mellores causas.
Eu sei moito máis,
pero, en troques, sen seguridade ningunha.

Amósame uns poemas
escritos cunha letra coidada, clara,
que non teño xa dende hai ben tempo.

Leo e leo eses poemas.
Seica este de aquí,
se o acurtáramos,
e o corrixíramos nun par de sitios.
O resto non agoira nada bo.

A conversa non flúe.
No seu pobre reloxo
o tempo é barato e impreciso.
No meu moito máis caro e exacto.

Ao despedírmonos, nada, unha especie de sorriso
e emoción, ningunha.

Só cando desaparece
e esquece coas présas a bufanda.

Unha bufanda de pura la virxe,
a raias de cores,
feita a ganchillo
pola nosa nai para ela.

Aínda a conservo.

AMOR A PRIMEIRA VISTA

Ambos están convencidos
de que os une un sentimento repentino.
Fermosa é tal certeza
pero a incerteza é máis fermosa.

Coidan que, como non se coñecían de antes,
entre eles nunca acontecera nada.
Pero, que hai das rúas, escaleiras, corredores
nos que puideron cruzarse hai ben tempo?

Querería preguntarlles
se non lembran
-se cadra nunha porta xiratoria
algunha vez, cara a cara?
algún “desculpe” entre o xentío?
unha voz “equivocou de número” no teléfono?-
pero xa sei a resposta.
Que nada, que non lembran.

Sorprenderíalles saber que
hai xa bastante tempo
que o azar xoga con eles.

Aínda non preparado por completo
para se converter no seu destino
o azar achegábaos e afastábaos
interpúñase no camiño
e, aguantando a risa,
botábase a un lado.

Houbo indicios, sinais
pero qué, se son ilexibles.
Non voaría unha folla
dun ombro a outro ombro
hai tres anos
ou mesmo o martes pasado?
Houbo algo perdido e achado.
Quen sabe se unha pelota
nas silveiras da infancia.

Houbo picaportes e timbres
nos que un tacto
superpuxo a outro tacto.
Maletas a carón nunha consigna.
Houbo quizais certa noite o mesmo soño
esvaecido no inmediato espertar.

Pois cada comezo non vos é
máis que unha continuación
e o libro dos acontecementos
sempre abre pola metade.

Tradución a través de inglés e castelán de E...E